

AMMATTIUNIONISMIN KANNATTAJAT HUOLISSAAN

AMMATTIJÄRJESTÖIHIN kuuluneiden ja kuuluvan työläisten lakko- taistelut ennenmuinoin, ammatillisen liikkeen nuoruusaikana, jolloin työnantajat olivat suhteellisesti heikkoja, johtuen niiden keskinäisestä kilvoittelusta ja järjestymättömyydestä, olivat nuomattavasti toisenlaisia kuin nykyään. Taisteluiden alkaminen ja niiden johtamista sekä päättämistä koskevat kysymykset olivat suurin piirtein varsinaisen jäsenistön ratkaistavana. Tällöin voitiin selittää taistelut välittömiksi joukkoliikehtimisiksi. Työ- ja palkka- suhteissa kun ilmeni työnantajain kanssa riitaisuuksia, joita ei voitu sovinnollisesti ratkaista, niin lakon alkaminen oli yksinkertainen kysymys. Siihen ei tarvinnut saada "oikeuksia" kunkin järjestön jäsenistön suurelta enemmistöltä tai kansainvälisiltä virkailijoilta.

Mutta kokonaan toisin on asiat nyt. Lakon alkamismahdollisuudet ovat hyvin vähäiset useissa järjestöissä. Joissakin järjestöissä vaaditaan, että vähintään kaksi kolmattaosaa jäsenistä antaa suostumuksensa, muussa tapauksessa ei lakkoa voida "laillisesti" alkaa. Tuonlainen määräys itseasiassa tarkoittaa samaa, kuin lakkoutumis- oikeuksien kieltäminen. Sillä koskaan eivät kaikki järjestöjen jäsenet, puhumattakaan suurista järjestöistä, ole tilaisuudessa sano- maan mielipidettään kulloinkin kysymyk- sä olevaan asiaan. Myös tulee muistaa, että poikkeuksetta kaikissa ammattijärjestöissä on suuri joukko perin vanhoillisia, jotka vastustavat säännöllisesti kaikenlaisten lakko- taisteluiden alkamista, olletikkin silloin, kun järjestön virkailijat ilmoittavat olevansa vastustavalla kannalla lakkoon nähden.

Suureksi kasvanut virkailijain lauma, nauttien suunnattoman suuria palkkoja, vastustaa yhä enempi avoimia taisteluita, sillä ne kuluttavat järjestöjen varoja, lakkoavus- tuksien ja muiden kulujen muodossa. Siksi he yrittävät kaikin keinoin välttää lakkoja, päästä eteenpäin sovinnollista tietä. Sopi-

mukset tehdään vuosikausia kestäviksi, jotta rauha säilyisi säännöllisesti. Työ- ja palkkasopimuksien ollessa voimassa työnantajat pitävät huolen siitä, että sopimusten päättymisaika muodostuu epäsuotuisaksi työläisille. Sattuvaksi esimerkiksi voitaisiin mainita hiilikaivostyöläisten asema. Heidän sopimuksensa päättyy aivan näihin aikoihin. Kivihiihltä on suunnattomasti varastois- sa. Työttömyyttä kaikkialla kaivosteollisuu- dessa. Eipä suinkaan näytä toivorikkaalta tilanne, jos työläiset ajattelevat lakkoutu- mista. Hiilikaivostyöläisten järjestön vir- kailijat luonnollisesti tekevät kaikkensa, jotta saataisiin sovinto aikaan. Kaiken lisäksi vielä yritetään pitentää sovintojen aikaa.

Pitkäaikaisten sopimusten tekeminen tarkoittaa luokkataistelun kytkemistä. Työ- läisten täytyy pyhästi noudattaa järjestö- jensä virkailijoiden allekirjoittamia sopi- muksia, jotka työnantajille eivät merkitse mitään, jos nämä katsovat edulliseksi niiden rikkomisen. Sopimukset estävät järjestöjen välisen toiminnan, sillä ne useimmiten päät- tyvät eri ajoilla. Samoin ne tekevät työläis- ten keskinäisen solidarisuuden mahdotto- maksi. Jokainen työläisryhmä, joka siitä tai tästä välttämättömästä syystä joutuu tais- teluun työnantajain kanssa, luonnollisesti haluaisi voittaa. Ikäänkuin vaistomaisesti, vaikkei olisikaan luokkatietoinen, jokainen työläinen käsittää, että mitä voimakkaam- min voidaan iskeä työnantajia, sitä suurem- pi merkitys sillä on.

Jatkuvain vastuksien ja epäonnistuneiden taistelujen pakoittamina työläiset vetäyty- vät pois ammattijärjestöistä, sillä he nä- kevät kokonaan mahdottomaksi niiden kaut- ta taistelemisen ja niiden muuksi muuttami- sen. Tällaista, erkautumisvirtausta, vastaan kuitenkin rientävät kaikenlaiset puoskarit. Ammattijärjestöjen virkailijat luonnollises- ti katelevat katkerin mielin jäsenistön karkkautumista. Sillä heidän kiitettävä e- lämänsä joutuu kyseenalaiseksi. Politikoit- sijat myös ovat yleensä asettuneet autta-

maan ammattijärjestöjen virkailijoita, näiden yrittäessä pitää työläisiä poissa luokkataistelun tieltä. Mikä ihmeellisintä, uskonnolliset lahkonnatkin ovat asettuneet lahonneiden ammattijärjestöjen tukijain rintamaan. Valaistaksemme tätä seikkaa kerromme uutisen, joka annettiin Washingtonista viime tammikuun alkupuolella. Siinä ensin "innostavasti" kerrotaan ammattijärjestöjen "suurista saavutuksista" ja sitten puhutaan "uhkaavasta vaarasta", joka on seurauksena näiden järjestöjen jäsenmäärän jatkuvasta vähentymisestä. Uutinen kokonaisenaan puhuu seuraavaan tapaan: Washington, — Unioon kuuluvilla työläisillä on nykyisin iyhempi työpäivä ja parempi palkka kuin miespolveen (?), mutta samalla kertaa heidän asemansa on sangeen turvaton, johtuen hyvin pienestä järjestyneisyydestä koko Amerikan palkkatyöläisiin nähden. Näin lausutaan kansallisen katoollisen hyvinvointineuvoston raportissa. Katoollisten kansallinen hyvinvointineuvosto näkee ammattiunionien jäsenmäärän laskeutumisesta, joka on ollut ilmeistä sitten vuoden 1920, koituvan suuren vaaran. Raportissa painostetaan sitä seikkaa, ettei avointen työpajain saavuttamiseksi joku vuosi sitten tehtyjä hyökkäyksiä ole voitu tehdä tyhjäksi. Ammattitaidottomat työläiset, etelästä tulevat mustaihoiset ja naiset, joita virtaa teollisuuden palvelukseen suurissa joukoissa, ovat suurimmalta osalta kokonaan järjestymättömiä.

"Työnantajat, suurelta osalta, odottavat sopivaa tilaisuutta ajaaksensa järjestöt pois työmailtaan", kuten raportissa mainitaan. Siksi olisi ryhdyttävä voimakkaisiin toimenpiteisiin järjestymättömien työläisten järjestämiseksi (tietenkin ammattijärjestöihin), valistamiseksi, osuustoiminnallisten pankkien perustamiseksi, työttömyysvakuutuksen hankkimiseksi, kuten jotkut ammattijärjestöt suunnittelevat, ja yleensä nykyisessä teollisuusjärjestelmässä olevien epäkohtien poistamiseksi.

Siis katoollisetkin kannattavat samanlaisia menettelytapoja, kuin ammattijärjestöt, sosialidemokraatit, kommunistit, y. m. y. m. reformistit, jotka halulla paikkaisivat valitsevan yhteiskunnan. Noita samoja menettelytapoja kannattavat kaikki edistysmielisemmät työnantajatkin ja yleensä kapitalistisen yhteiskunnan politikoitsijat. Kaikki he nojaavat samaan suuntaan, aivan kuin sian jalat, pitääksensä työläiset poissa selvältä luokkataistelun tieltä. Jokainen noista liikkeistä ja kaikki niiden "johtavat" ai-

nekset, huutavat industrialistisen unionismin edistymistä vastaan. Mutta, työläisille eduksi lopulta, kaikkien noiden yhteistointa tuottaa perin niukkoja tuloksia. Tosin he voivat jarruttaa työläisten ominta keisen toiminnan edistymistä, vaan ei lopullisesti tukahduttaa, ei edes välillisestikään pysähdyttää.

Industrialistit, I. W. W. liiton jäsenet, eivät hyväksy sopimusten tekemistä työnantajain kanssa. Eivätkä selitä, että työnantajain ja työläisten edut ovat yhtäläiset, jos vain työnantajat ovat "sorrionalaisia", kuten yleensä politikoitsijat tekevät. Työnantajain ja työläisten edut ovat vastakkaiset — sovittamattomat. Siksi niiden välillä täytyy aina olla selvä ero — vallita sotatilanne, jos näin sanoisimme. Työläisillä täytyy olla määräämisvalta heidän järjestöjensä rakennetta, periaatteita ja menettelytapoja koskeviin asioihin nähden. Meillä täytyy olla oikeus alkaa taistelu, koska vain näkevät tilanteen sellaiselle suotuisaksi ja heidän etunsa sitä vaatii. Työnantajain ja työläisten välillä ei voida tehdä lopullista rauhaa ennen kuin jompi kumpi näistä riitapuolista luopuu kaikista oikeuksistaan, tapaneukoon tämä luopuminen tuskallisesti eli tuskattomasti.

Ammattijärjestöjä ei voida muuttaa nykyaikaisen kehitystason vaatimuksia vastaaviksi taisteluseiksi. Se on yksinkertaisesti mahdotonta. Niiden virkailijat kyllä pitävät huolen siitä, että heidän istuimensa säilyvät niin kauan kun on vähänkin tuloja. Jolleivät militanttisemmat ainekset niistä luovu vapaaehtoisesti, niin kyllä Gomperssit pitävät huolen puhdistustyöstä. Ja jollei he voi ominapuinsa, niin kyllä työnantajilta ja niiden apuyhdistyksiltä keinoja riittää. Työläisten on parempi yhtyä luokkataistelujärjestöihin suoraan tietä, eikä taantumuksen pesäpaikkain kautta yrittää eteenpäin ryömiä. Amerikan työväenluokka olisi paljon paremmassa asemassa, jos kaikki se energia, joka viimeisten vuosien aikana on kansainvälisen vallankumouksen nimessä kulutettu ammattijärjestöjen nostamiseksi ja voimistuttamiseksi, olisi käytetty industrialistisen unionismin edesauttamiseksi. I. W. W. edustaa industrialistista unionismia puhtaana. Se ei pyri sitä vesiittämään kaikenlaisilla reformistisilla harrastuksilla. Siksi siihen kannattaa jokaisen työväenluokan parasta harrastavan työläisen yhtyä ja kuulua sekä sen onnistumista edespäin auttaa.